

V. König

Jakub König

NAty

John

Jakub König

NAty

V letu, Praha 2013
První vydání

Obsah

kapitola první - NaHOře	5
kapitola druhá – dOLE	20
kapitola třetí – SlavNosTI	38

ISBN 978-80-87791-03-5 (PDF)

ISBN 978-80-87791-04-2 (ePub)

ISBN 978-80-87791-05-9 (mobi)

Jakub König, 2013

Štefan Švec, 2013

kapitola první - NaHOře

Nevim, jestli to znáš U sudu. Jestli jo, tak ti asi nemusim nic říkat. Jestli ne, těžko ti to popíšu. Nemám moc talent na popisování věcí. Ani na udržení nějaký stálý formy vypravování. Vždycky, když se snažím říct něco jednoduchýho, párkrát přitom někam odbočim, někdy si něco přimyslim, někdy něco zapomenu. Nechám se strhnout nějakým nápadem a za chvílku zjistim, že vyprávim úplně jinou historku... Měl bych se tomu třeba zkusit nějak víc věnovat, ale to zase proč, žejo. Psáním se živit nebudu. Jestli někdy budu dělat něco jinýho, než sedět na zadku v kanclu a pomalu přibírat na váze, chtěl bych bejt muzikant. Jenže už tahle věta je špatně vytvořená. Když to někomu řekneš, každému se vybaví, jak stojíš na pódiu v roztrhanejch kalhotech a vytahanym triku, máš mastný vlasy... nebo třeba taky ne... každej má tu představu jinou... ale v něčem jsou ty představy stejný. Jsou úplně zcestný.

Ale o tom jsem nechtěl mluvit. Chtěl jsem mluvit o tom, co se mi stalo U sudu. Je to na rohu Lazarský a Vodičkovy. Vlastně je blbost říkat, že se to stalo tam, ale každopádně to tam začalo.

Bydlím v Praze už asi pátý rok, jinak jsem z Českých Líp. To je takový malý město na severu Čech, nějakých 50 000 lidí, náměstí, vobchodáky, silnice, lidi. Docela se tam chlastá. A hulí. Ale to se mě tak úplně netýká, protože jsem vyrůstal v sice rozvedený, ale jinak fajn rodině, takovej slušnej zrzoun brejlatej. Každý si do mě rád drbnul, tak jsem moc kalit nechodil, spíš až tady v Praze. Někdy pořádáme s kámošema (mám říct s kámošema, nebo s kamarádama, nevim, do jaký míry ten jazyk chci stylizovat, vlastně moc nechci. Ale znamená to bejt spisovnej, nebo nespisovnej? Nebo jak kdy? No teď abych začal novou větu, protože ten konec tý původní si sice ještě pamatovat můžeš, ale je to zbytečný. Kurva, jak já tu formu nesnáším. Kdybych nebyl tak zodpovědný a srab, asi bych byl normálně anarchán, jenže mám pocit, že by to u mě nebyla ani tak politická orientace, jako spíš určitý druh lenosti.)

Někdy pořádáme s klukama akci, jenom sami, bez holek. Tudíž se víc chlastá. A hulí. Ale mě se to fakt zase až tak moc netýká. Protože vydržim strašně málo. Takže kdo je vždycky první na srač-

ky, dělá vostudu, hučí do cizích lidí píčoviny? Jiřík. Jo. To jsem já. Tak takhle se mě to netýká.

Nojo. Někdy se to vymkne z rukou. Neříkej, že se ti to ještě nestalo. Sedíš za stolem a posloucháš nějakou debatu, chvílku stíháš, chvílku nestíháš. Kolem je kravál, relativně šero, protože... protože seš dole U sudu. Jojo, ještě si pamatuješ, jak jste sem přišli těma chodbičkama, Honzik něco vypráví o vlnovejch dýlkách. Zavíráš oči. Zavírám oči. Malinko se kejvu ze strany na stranu. Ale to je v pohodě. Kolik jsem toho vypil? Dvě piva? Možná tři? Spíš tři, určitě jsem upíjel. A pak jsme si dali na Karláku malýho špíčka. Ale vydatnýho. No. A co? To se vlastně zatím ještě nijak zvlášť nevymklo z rukou. A bylo by dobrý, kdyby to tak zůstalo. Je-žiš - minule. Pár zmatenejch vzpomínek. Většinou dost nepříjemnejch vzpomínek. Vstávám a jdu na záchod. Když jsem v hospodě, častokrát chodim na záchod, i když nemusim úplně nutně. Člověk se za A projde, za B zkontroluje, jak na tom je, za C znova se ujistí o tom, že existuje ještě ten okolní svět, i když je to zatím jenom mikrosvět hospody, vlastně navážeš spojení s realitou.

Vyšel jsem pár schodů k baru a pak ještě vejš...

„vem mi ještě jedno.“

„a mně džus.“

Jo, tohle je trochu nevýhoda toho vstávání a těch výprav na záchod.

„Jakej?“

„Jakej maj?“

Voláme na sebe s Jendou přes dva stoly.

„Prosimvás, jaký máte džusy?“

Hubená holka s černejma vlasama na mikádo, v bílém triku a s kroužkem v obočí ukázala na ceduli za sebou.

„Pomerančovej!“

„Tak pomerančovej.“

Většinou chodím první domů. Ale někdy zůstávám a piju a pořád si pochvaluju, jak mi to nic nedělá. Dokud nejsem úplně na sračky, nezačnu balit servírku a nevyhoděj mě z hospody.

„Hele, mně je to blbý, ale já nevim, jestli už sem se tě ptal, jak se jmenuješ?“

„Naty.“

Znělo to trochu jak nety.

„To je český méno?“

Zavrtěla hlavou, nandala na tácek piva a šla je roznýst. Hlava mi ujela někam do háje, trochu jsem přemejšlel, jak jsem na tom s prachama. Trochu, jak jsem na tom celkově, přišlo mi, že to docela jde, cos vypil, čtyři piva, nebo pět, jednoho špeka, to není tak zlý, můžeš si dát džus, nebo kolu, nebo pivo? Co? Vracela se, černý úzký gatě a takovej ten vychytanej, nijak zvlášť velkej, nijak zvlášť malej zadek.

„Hele, prosimtě, ještě jedno pivo a zaplatim, jo?“

Opřela se o bar naproti mně. Koukala se mi do obličeje, dělilo nás asi tak třicet centimetrů, nevim, možná míň, každopádně jsem hodně zřetelně viděl ty její oči. Možná šedozelená, spíš to vypadalo, jako

že to není úplně ustálený, že se jí mění podle fázi měsíce, což, jak jsem později zjistil, byla pravda.

„Dej si kolu, Jiří.“

„Né, hele...“

„Naty.“

„Já přece vim, dej mi ještě jedno.“

Trošku mě zlobila artikulace, ale to se mi stává v týchle fázi večera. Často.

„A s kým tady budu, když se naleješ?“

„No tak jo.“

To řekla hezky, žejo. Na to, že mě vůbec neznala, že jsem se jenom tak připotácel k baru... ani si nepamatuju, že jsem se jí představoval. Otočila se, sáhla do lednice a vytáhla kolu. Otevřela ji a postavila přede mě. Levou rukou ještě vytáhla odněkud skleničku.

„Dej si kolu.“

Pak začala točit další piva.

„Hele, Naty, a teď?“

Zavrtěla hlavou. Trochu se usmála, možná ušklíb-
la, někdy to u holky těžko poznáš.

„Ty seš strašnej, furt bys chlastal.“

„Nenene.“

„Ale jojo, podívej se, jak vypadáš.“

„To sou teda blbý fóry.“

„Holka tě pustila, kapela v prdeli, ty tady sedíš
a chlastáš. Všichni tví známí už spějí a ty si tady...“

„...dám panáka, hele, dej si se mnou a pak zapla-
tim.“

Utírala zrovna skleničku.

„Ale já nechci, abys zaplatil a šel domů. S kým si
tady mám povídat?“ máchla rukou do prostoru.
Otočil jsem se. V rohu seděl takovej velkej hranatej
chlap s blondýnkou a potichu se hádali, u stolku
vedle nich nějakej mladej student pospával, před

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.